

Andrej Ivanuša

POSLEDNJI SANJAČ

Objavljeno: fanzin Jašubeg en Jered – novice iz Drugotnosti (leto 8, številka 35, junij 2015)

Autobus se je ustavil na postaji. Roman je nestrpno čakal, da se odprejo izhodna vrata. Ko jih je hidravlika počasi in cukajoče odprla, je preskočil stopnico in skočil na pločnik.

<<< >>>

Počasi je zaprl in odprl oči. Čisto nič mu ni bilo jasno. V njegovi glavi je brnel roj čmrljev.

»Je to bolnica?« je pomislil, ko je zrl v bleščeče bel strop.

»Menda se ja nisem zvrnil, ko sem skočil iz avtobusa?« je bila njegova druga misel. Poskusil je obrniti glavo, a vratne mišice so ga neznansko bolele. Bile so tako trde, da glave ni premaknil niti za milimeter. S pogledom je skušal zaobjeti prostor.

<<< >>>

Naredil je korak naprej in se zaletel v mimoidočega. Opotekel se je in zamrmral:

»Oprostite, ni bilo ...« Mislil je reči »namerno!«, a so njegove misli znova zastale.

Razmišljal je o nekaj minulih trenutkih. Skočil je iz avtobusa, nato je nekako sredi skoka pristal nekje v neki bolnici na hrbtu in se ni mogel premakniti. Zdaj pa je znova na pločniku, kjer se je zaletel v mimoidočega, ki ...

Autobus za njegovim hrbtom je odpeljal. Z odprtimi usti je Roman stmel in si ogledoval zgradbo nasproti postaje. Zašepetal je:

»Kje pa sem? To ni prava postaja! Take stavbe sploh ni v Mariboru ...«

Obrnil se je in se s široko razprtimi očmi zazrl na cesto. Po njej so vozili avtomobili brez koles.

»Kaj se dogaja?«

<<< >>>

Nad njim je bil bel, bleščeč strop. Otrpnil je in mrzlično razmišljal:

»Očitno sem res v bolnici! Mogoče me je pa kaj povozilo, ko sem šel čez cesto. Zdaj pa imam halucinacije!«

Dvignil je roko in na konicah prstov je imel nataknjene kovinske tulce iz katerih so izhajale žice. Obrnil je pogled navzdol in na svojih prsih zagledal čepke prisesane na kožo. Tudi tukaj so iz njih izhajale žice. Vse skupaj ga je za trenutek pomirilo.

»Bo že res. To je bolnica!«

»Hej, je kdo doma?« je zaklical in znova skušal premakniti glavo. A nekaj jo je čvrsto držalo na mestu. Skušal je z roko seči h glavi, a so ga žice zdržale. A tudi roka ni čisto ubogala.

<<< >>>

»Eh, tole so zagotovo halucinacije po nesreči!« si je pomirjeno rekel, ko je stal na robu pločnika. »Ampak, te stavbe res nikjer nisem videl. Tudi avtomobili brez koles so hecni. Kaj vse ti lahko možgani napletejo!«

V naslednjem trenutku so vsa vozila za trenutek obstala, poblisnila in spremenila barvo. Spet so imela kolesa. Ozrl se je nazaj in tam je bila znana stavba.

»Kakor, da bi gledal star film!« si je rekel.

<<< >>>

Nad njim je bil znova bleščeč, bel strop. Postal je jezen:

»To pa že presega vse meje!«

A njegovo jezo je presekala oglušujoč alarm. Začutil je, kako so mu z obeh rok spolzeli tulci in priseski na prsih so popustili. Glava je bila prosta in jo je lahko premaknil. Sunkovito se je dvignil, a se mu je zvrtilo v glavi in nekaj ga je cuknilo nazaj. Potipal je po čelu in tilniku. Na glavi je imel kovinsko mrežico iz katere je izhajal šop žic.

Počasi si jo je snel z glave. Kajti vsak gib je predstavljal pravi napor. Bil je lačen in žejen. Vsaka fizična dejavnost je povzročala bolečine v mišicah. Nekako je uspel položiti noge na hladna tla.

Drgetal je, saj je bil gol. Spoznal je, da je zelo shujšal. Bile so ga same kosti in koža. Nekako se je oprl na rob postelje.

V tistem trenutku je alarm prenehal in računalniški glas je suho rekel:

»Zaloga energije je pod kritičnim minimumom.«

»Kaj se dogaja?« je glasno vprašal in se oziral naokrog po prostoru. Sredi majhne celice je bila postelja. Ob njej so ležale tulci za prste in priseski ter oglavnica. Žice so vodile pod posteljo in skozi njeno nogo nekam izven tega prostora. Oken ni bilo, le vrata, ki so bila vidna na v ozki steni le kot tanek sivkast okvir.

»To je bolj zapor, kakor bolnica!« je pomislil in se skušal približati vratom.

Ko je pridrsal do njih, so se odprla le do polovice.

»Zaloga energije je pod kritičnim minimumom,« je znova dejal glas.

Roman je s pogledom iskal zvočnik, a ga nikjer ni bilo mogoče videti. Potem pa mu je pogled pritegnil prizor, ki se je ponudil skozi napol odprta vrata.

Soba je mejila na hodnik in ta je imel vso nasprotno steno zastekljeno. Spoznal je, da je v enem od gornjih nadstropij visoke stavbe, ki je presegala vse v okolici. Videl je vse naokrog in kamor je segalo oko, so bili nebotičniki v ruševinah.

Stopil je korak naprej do vrat in se stisnil skozi. Ozrl se je gor in dol po hodniku. Bil je prazen. Na obeh straneh so bila vrata.

»Zaloga energije je pod kritičnim minimumom,« je glas rekel še tretjič in nadaljeval: »Osebjem naj čim prej evakuira virtualno sanjališče.«

»Sanjališče?!« Beseda je priklicala na dan medle spomine. »Nekoč sem res šel v Sanjališče. To je bilo ...«

Ni več vedel kdaj. Odmahnil je z glavo. Zdaj ga je zanimalo le, kaj se dogaja. Ampak prej se je zgrudil zaradi lakote.

Ni se več zbudil. Umril je zaradi podhranjenosti in splošne oslabelosti. Že pred nekaj desetletji so vsi odšli v Sanjališče, v 4D virtualne svetove po svojih željah. Samo stroji so skrbeli za vse sanjače. Jih umivali in hranili, dokler ni prišlo do usodne okvare.

Tako Roman ni nikoli izvedel, da je bil poslednji sanjač na Zemlji.